

lovanou a podle té neb oné role byla tato otázka různě posuzována. Vše to jde na jevo též z předpisu Šu 3 nař. min. sprav. ze dne 15. ledna 1917, čís. 32 ř. zák., na nějž stěžovatel právem odkazuje a jenž ustanovuje, že hlavní řízení nemá býti přerušováno, takže předpokládá, že hlavní řízení jest v běhu a že byla žaloba již podána. Důvody rekursním soudem uplatňované, že prý by strana chudá zůstala v advokátském sporu bez zastoupení, že by její procesní úkony byly neplatny, že by jí mohly stihnouti následky zmeškání (§ 133 c. ř. s.) a že by tento nedostatek musil býti odstraněn jmenováním nového advokáta, což by nebylo účelným, nemají váhy, neboť článek XXXIII. uvoz. zák. k c. ř. s. ustanovil výslovně v druhém odstavci, že ve sporech advokátských zaniká i právo chudých pravoplatně povoleným sprostěním advokáta a to — jak motivy uvádějí — proto, že právo chudých pak nemůže býti již plně realizováno. Samozřejmě nedojde ke zřízení nového advokáta strany chudé pro tutéž věc, nemá-li se věc pohybovati v bludném kruhu, ale ovšem jest dáno na vůli straně chudé, chce-li na vlastní útraty takový pochybný proces dále vésti a chce-li si svým vlastním nákladem zřídití právního zástupce. Ježto tedy rekursní soud v důsledku svého právního názoru zamítl návrh advokátův jen z důvodu formálního, nepřezkoumav rozhodnutí prvního soudu co do otázky marnosti sporu, bude nutno, by rozhodl ve věci; Nejvyšší soud toho času tak učiniti nemůže a pro případ souhlasných rozhodnutí obou nižších soudů by podle Šu 528 c. ř. s. k dalšímu rozhodování ani oprávněn nebyl.

Čís. 6892.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

»Náhradním bytem« ve smyslu Šu 31 (2) zák. není byt, o němž se strany dohodly soudním smírem.

(Rozh. ze dne 10. března 1927, R I 180/27.)

K námitkám žalovaného zrušil procesní soud první stolice výpověď z bytu, danou erárem žalovanému, v podstatě z toho důvodu, že šlo o náhradní byt ve smyslu Šu 31 (2) zák. na ochranu nájemců a nebyly splněny podmínky Šu 1—3 zák. na ochr. náj. O d v o - l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci dále jednal a znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel má neprávem za to, že na souzený případ nedopadají důvody rozhodnutí čís. 4285 a 5430 sb. n. s., o něž se opírá napadené usnesení. Nečiní podstatný rozdíl mezi oním a těmito okolnost, že se žalovaný se žalujícím erárem nedohodl o náhradním bytě mimosoudně, nýbrž v soudním smíru pod exekucí. I soudní smír, jemuž § 1 čís. 5 ex. ř. přiznává účinnost exekučního titulu, je co do účinků hmotného práva

v podstatě smlouvou podle § 1380 obč. zák. Není proto soudním rozhodnutím a zejména není soudním svolením k výpovědi podle ustanovení § 1 (2) čís. 9, 12 a 13 zák. o ochr. náj. Soud nezkoumá při smíru stran o náhradním bytě ani, zda pronajímatel má důležité příčiny k výpovědi ve zmíněných místech zákona uvedené, ani zda náhradní byt je dostačující, pokud se tkne přiměřený. Soud běře toliko k vědomosti, že a jak se strany dohodly, a nemohl by jejich dohodě ani brániti, i kdyby bylo zřejmé, že předpokladům řečených ustanovení zákona není vyhověno, i kdyby totiž ani žalobce neměl důležité příčiny k výpovědi ani žalovaný neveznesl nároku na náhradní byt. Platí proto obšírné důvody úvodem zmíněných rozhodnutí i pro souzený případ. Jejich správnost jinak ani stížnost sama nenapadá. Stačí proto na ně jen odkázati.

Čís. 6893.

Ručení banky za škodu, rozšířila-li neprávem komitentův směnečný závazek.

Škodou na jmění není jen zmenšení aktiv, nýbrž i rozmnožení pasiv. Vzešel-li komitentovi vzhledem k nesprávnému počínání si banky dluh stanovený pravoplatným rozsudkem, k jehož vydobytí byla také již vedena exekuce, jest komitent oprávněn domáhati se na bance, by zaplatila dluh jejím neoprávněným postupem vzešlý buď jemu (komitentovi) nebo věřiteli onoho dluhu anebo by ho osvobodila jinakým způsobem od zaplacení dluhu. Komitent jest oprávněn domáhati se i náhrady útrat prosouzeného sporu proti věřiteli a útrat exekuce. Nemůže se však současně domáhati na bance, by obstarala též zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 10. března 1927, Rv I 1084/26.)

Žalovaná banka sloučila bez svolení žalobce Pavla V-a dne 10. prosince 1921 účet, který zřídila dne 23. srpna 1920, poskytnuvši úvěr Adolfu D-ovi do výše 300.000 Kč, který zněl na Pavla V-a a Adolfa D-a a byl kryt směnkami v téže výši, spolupodepsanými žalobcem, s účtem zřízeným pro Adolfa D-a dne 28. května 1920, znějícím původně na 200.000 Kč, a současně převedla na květnový účet D-ův záruční směnku žalobcovu 100.000 Kč. Tuto směnku převedla žalovaná později na Josefa V-a, který na jejím základě vymohl si proti Adolfu D-ovi a žalobci směnečný platební příkaz, kterým bylo oběma uloženo, by rukou společnou a nerozdílnou zaplatili Josefu V-ovi 100.000 Kč s úroky a útratami, jež činily celkem 16.506 Kč 70 h. Při dražbě byly prodány žalobcovy zlaté hodinky a výtěžek 1.650 Kč byl vydán vymáhajícímu věřiteli. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované bance, aby žalovaná byla uznána povinnou, zaplatiti buď žalobci nebo za něho Josefu V-ovi 100.000 Kč s 6%ními úroky, útratami nebo žalobce jinakým způsobem osvoboditi od povinnosti k placení Josefu V-ovi. Při roku dne 9. července 1925 žalobce rozšířil žalobní nárok také v ten smysl, že žalovaná strana povinna jest obstarati zrušení exekucí již provedených. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě potud, že uznal